

Sygn. akt VIII C 868/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko Z. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. na rzecz pozwanego Z. S. kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 868/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 14 września 2015 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od Z. S. kwoty 569,97 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w dniu 10 maja 2006 r. zawarł z S. A. umowę bankową o nr (...), na podstawie której otrzymał określoną kwotę pieniędzy. W związku z nieuregulowaniem należności, zobowiązanie wynikające z umowy stało się wymagalne. Następnie pierwotny wierzyciel w dniu 17 kwietnia 2015 r. zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego na rzecz powoda. Na dochodzoną pozew kwotę składa się 434,03 zł. tytułem należności głównej oraz 135,94 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek.

(pozew k. 2- 4)

Nakazem zapłaty z dnia 25 września 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi zasądził od Z. S. na rzecz powoda dochodzoną pozew kwotę wraz z kosztami postępowania.

(nakaz zapłaty k. 21)

Pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, zaskarżył powyższy nakaz w całości podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu pozwany nie zaprzeczył, że zawarł w dniu 10 maja 2006 r. umowę.

(sprzeciw k. 32- 36)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 52)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 kwietnia 2015 r. S. A. w P. zawarł z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 9- 12, wyciąg z załącznika k. 13)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda zadłużenie pozwanego na dzień 7 września 2015 r. wynosiło łącznie 569,97 zł. w tym 434,03 zł. tytułem należności głównej oraz 135,94 zł. tytułem odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 8)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Powyższy zarzut zasługuje w pełni na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Co prawda nie wiadomo jaki rodzaj umowy łączył pozwanego z pierwotnym wierzycielem, jednak nie ulega wątpliwości, że świadczenie wynikające z umowy bankowej jest związane z prowadzeniem przez pierwotnego wierzyciela działalności gospodarczej. W myśl przepisu art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Wobec tego nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy łączącej pozwanego z S. A. w P. wynosi 3 lata. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa nie wskazała daty wymagalności dochodzonego roszczenia. Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone dopiero w dniu 14 września 2015 r. Biorąc pod uwagę, że od daty zawarcia umowy do dnia wniesienia pozwu minęło przeszło 9 lat, należy uznać, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia jest w pełni zasadni, skoro strona powodowa nie wskazała daty wymagalności roszczenia. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Wytoczone przez powoda powództwo podlegało również oddaleniu z powodu jego nieudowodnienia. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty potwierdził fakt zawarcia umowy w dniu 10 maja 2006 r. Jednak strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających wysokość dochodzonego roszczenia. Powód nie złożył nawet umowy łączącej pierwotnego wierzyciela z pozwanym. Dlatego też Sąd nie miał wiedzy na podstawie jakiej umowy strona powodowa dochodzi od pozwanego zapłaty, czy jest to umowa pożyczki lub kredytu, czy też inna umowa bankowa. Pozwany zaskarżając nakaz zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zatem należy przyjąć, że strona pozwana kwestionowała również wysokość dochodzonego roszczenia. W takiej sytuacji powód powinien złożyć dowody z dokumentów w postaci np. wyciągu z historii transakcji w przypadku umowy limitu kredytowego, czy też harmonogramu spłat w przypadku umowy pożyczki. Tymczasem pomimo doręczenia odpisu sprzeciwu strona powodowa nie przejawiała żadnej inicjatywy dowodowej.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie

Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Wnosząc o zasądzenie kwoty dochodzonej pozew powód przedstawił nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 7 września 2015 r. Należy jednak zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzytelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Uwzględnienie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, a w dalszej kolejności nieudowodnienie jego wysokości, skutkowało oddaleniem powództwa.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało oddalone w całości to pozwanemu należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu obrony jego słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 180 zł. z tytułu kosztów zastępstwa adwokata - § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.